

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra Kun en Spillemand

Citation: Andersen, H. C.: "Kun en Spillemand", i Andersen, H. C.: *Kun en Spillemand*, udg. af Mogens Brøndsted , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1988, s. 147. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-andersen05val-shoot-idm139867560642960/facsimile.pdf> (tilgået 17. maj 2021)

Anvendt udgave: Kun en Spillemand

ved Polerne, blev brændende varm ved den gamle Kones Nærhed, saae et Øieblik paa hende og – løb. Det var godt, at Ingen saae det!

Dristige Ideer høre Ungdommen til; forvoven styrter den sig i Strømmen, lærer at svømme, og naer ofte Maalet; den Ældre derimod grunder, undersøger, og kommer for silde; han bærer sig ad, som Manden i Parabelen, der gravede de betroede Penge ned af Frygt for at tabe, medens den Dristige vover og vinder. Lykkelige Ungdom, for Dit Øie ligge hundrede Veie til Ære og Lykke.

Mange sølsomme Tanker fødtes i *Christians* Sjel, men hver ny, hver dristig Idee lod han som Veddeløbshesten først passere forbi *Luzies* Beskuen, dog til egentligt Lob kom den naturligviis ikke. Sædvanligviis rystede hun smilende med Hovedet og sagde, at han var et Barn, og hun fortalte ham, hvorledes hun selv som Lille havde tænkt paa at finde en uhyre Skat, hvorved hun kunde blive den rigeste i Verden; og derfor havde hun taget Spaden og gravet, snart i Haven, snart paa Marken, i den Tanke, at hun da muligviis kunde støde paa en Skat. Ligesaa barnagtigt fandt hun alle hans hoitflyvende Ideer.

Efter en saadan Samtale gik altid *Christian* bort mindre venlig stemt imod hende, men efter nogle Timer var Alt igjen ved det Gamle. Han indsaae, at hun dog havde Ret i Noget, og det ærgrede ham. Hver overmodig Tanke han havde udtalt: »jeg vil være berømt, eller ikke leve!« laae ham som en Synd paa Hjertet. I Eensomhed bad han Gud om Tilgivelse, og følte da ogsaa et Slags Berøigelse, men saa begyndte han igjen, ligesom mangan Catholik efter erholdt Absolution, at fornye de gamle Synder.

En Glæde var ivente. Hele Maaneder forud var der talt om den »Grevereisen,« som Madame *Knepus* kaldte den, forestod denne Vinter. Det var fem Aar siden den hoifornemme Herre havde tilbragt en Vinter paa sit Gods i Fyen, og saaledes fem Aar siden Omegnens Kunstnere og Honoratiores havde fejret dennes festlige Fødselsdag paa den prægtige Gaard.

Hr. *Knepus* og Madamen havde begge det Oeconomiske for Øie, og dette blev der taget Hensyn til. Man leiede en gammel, udlevet Karreet; i denne stoppede man først Provianten ind, derpaa Violinkassen, og endelig kom Herren og Madamen; *Christian* fik Plads midt imellem dem; ligeoverfor sad en Embedsmand med Frue, Barnepige og Barn, og over Skjødets af dem Alle laae for at holde Varme en Fjærdyne. En lille Lygte blev hængt op inde i Vognen ligeover *Chri-*